

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové, soudce Ivo Pospíšila a soudkyně Evy Šonkové v právní věci žalobce: **V. Q. H.** zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 13, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2024, č. j. 120901-3/2024-MZV/OPL, za účasti osob zúčastněných na řízení: **D. T. D., nezl. V. Q. M.**, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2025, č. j. 34 A 35/2024-55,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 6 135 Kč, k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobce podal dne 5. 6. 2024 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále jen „Velvyslanectví“) žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. K ní připojil žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Velvyslanectví žádosti žalobce nevyhovělo a usnesením ze dne 16. 7. 2024 řízení o žádosti zastavilo podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Velvyslanectví. Ve svém

rozhodnutí vyšel mimo jiné ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 1 Azs 79/2024 - 35, který se týkal obdobné situace.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu, které krajský soud vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Podle krajského soudu se v projednávané věci jednalo o „odůvodněný případ“, pro který lze dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců upustit od povinnosti osobního podání žádosti. V situaci žalobce přitom šlo o kombinaci více důvodů – předchozího nezákonného postupu správních orgánů a rodinné situace žalobce – jež ve svém souhrnu činily požadavek na osobní podání žádosti příliš tvrdým a nezohledňujícím veškeré relevantní skutkové okolnosti případu.

[3] Žalovaný dle soudu pochybil, pokud nezohlednil dopady předchozího nezákonného postupu správních orgánů, v jehož důsledku musel žalobce podat novou žádost. Žalobce byl držitelem povolení k dlouhodobému pobytu, a sice zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců, vázané na konkrétního zaměstnavatele GASTRO, s. r. o. Platnost zaměstnanecké karty byla původně prodloužena do 8. 7. 2022; žalobce však s tímto zaměstnavatelem ke dni 31. 8. 2021 rozvázal pracovní poměr a ve lhůtě 60 dnů (24. 10. 2021) oznámil správnímu orgánu (Ministerstvu vnitra) změnu zaměstnavatele. Ministerstvo vnitra žalobci dne 18. 11. 2021 sdělilo, že jeho žádost nesplňuje podmínky podle § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nepředložil všechny zákonem požadované podklady. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 9. 2023, č. j. 4 Azs 124/2023 - 34, č. 4529/2023 Sb. NSS, sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2021 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že mělo žalobce vyzvat k odstranění nedostatků podání. V tomto řízení však Ministerstvo vnitra již jen vydalo ve vztahu k oznámení žalobce o změně zaměstnavatele (ve vztahu k novému zaměstnavateli TonyAndBrothers s.r.o.) dne 11. 4. 2024 opakované sdělení o nesplnění podmínek stanovených v § 42g odst. 7 a 8 zákona o pobytu cizinců. Od doby oznámení změny zaměstnavatele do doby zrušení sdělení Ministerstva vnitra ze dne 18. 11. 2021 totiž uplynuly bezmála 2 roky a původní oznámení o změně zaměstnavatele již bylo bezpředmětné. Soud vysvětlil, že ve specifické situaci žalobce nebylo namístě, aby požádal i o prodloužení zaměstnanecké karty dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jak po něm požadoval žalovaný [podle tohoto ustanovení *„(z)abránil-li včasnému podání žádosti podle odstavce 1 nebo 2 nebo odstavce 6 písm. b) důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 5 pracovních dnů po zániku těchto důvodů“*]. Taková žádost by totiž nemohla být úspěšná, neboť nebylo možné prodloužit platnost zaměstnanecké karty, která již zanikla. V tomto ohledu je posuzovaný případ odlišný od věci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 79/2024 - 35. Stěžovatel přitom vynaložil dostatečnou snahu svoji pobytovou situaci na území ČR řešit. Konkrétně podal dne 5. 1. 2022 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území se svojí manželkou. Řízení o této žádosti však muselo být podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaveno. Dne 3. 10. 2023 pak podal žádost o obnovu řízení ve věci jeho povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem společného soužití rodiny na území, ale ani s tou nebyl úspěšný.

[4] Vedle nepříznivé pobytové situace, do níž se žalobce pochybením Ministerstva vnitra dostal, dále soud považoval za nutné zohlednit narození dítěte dne 10. 1. 2024, které bylo stěžejním důvodem pro podání nové žádosti žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce uzavřel

pokračování

sňatek ještě ve Vietnamu v roce 2020, nelze považovat za oprávněné výtky žalovaného, že žalobce nepřizpůsobil založení rodiny své nejisté pobytové situaci. Relevantní není ani výtka žalovaného, že žalobce nevyužil standardního režimu umožňujícího matce péči o její nezletilé dítě. O dítě mají povinnost pečovat oba rodiče. Pokud dítě vyžaduje celodenní péči, je logické, že je jednak třeba tuto péči zajistit a jednak je třeba zajistit též finanční zabezpečení rodiny. Nemohl-li žalobce pracovat (neboť ztratil pobytové oprávnění za účelem zaměstnání v důsledku pochybení správního orgánu), je pochopitelné, že se do práce po narození dítěte bude vracet jeho manželka. Podle soudu je nepřiměřené za uvedené situace po žalobci požadovat, aby si své rodinné poměry „nějak“ uspořádal a vycestoval z území za účelem osobního podání žádosti o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu. Judikatura, na kterou v této souvislosti odkazoval žalovaný, nebyla na posuzovaný případ, s ohledem na jeho specifika, zcela přílehavá.

II. Důvody kasační stížnosti

[5] Žalovaný (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Kasační stížnost je dle stěžovatele přijatelná, neboť krajský soud postupoval v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[7] Nezákonnost napadeného rozsudku spočívá v tom, že soud nerespektoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 79/2024 - 35 týkající se neuplatnění postupu podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dopadu tohoto neuplatnění na povinnost osobního podání žádosti o vydání jiného pobytového oprávnění téhož žadatele. Žalobce pozbyl předchozí pobytové oprávnění v podobě zaměstnanecké karty v důsledku plynutí času v rámci řízení, ve kterém hrálo roli i pochybení Ministerstva vnitra (jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 124/2023 - 34). Podle stěžovatele měl však žalobce možnost svou pobytovou situaci řešit zákonem předpokládaným způsobem, tedy postupem podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Místo toho žalobce požádal o jiný druh pobytového oprávnění - povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny na území. Jelikož se však jednalo o řízení o žádosti o jiné pobytové oprávnění než to, ve kterém došlo k pochybení Ministerstva vnitra, nelze v tomto pochybení shledat překážku pro osobní podání žádosti na Velvyslanectví. Požadavek osobního podání žádosti tak není možné považovat za příliš tvrdý.

[8] Závěr soudu, že uplatnění postupu dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebylo v dané situaci namístě, je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu 1 Azs 79/2024 - 35 a dále také s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 229/2018 - 30, dle kterého je možné aplikovat § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců také v případě podání žádosti o změnu zaměstnavatele podané po ukončení předchozího zaměstnání. Pokud krajský soud na několika místech označil podání žádosti dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců za zjevně bezúspěšné, v rozporu s ustálenou judikaturou tak nahradil správní uvážení Ministerstva vnitra, který je oprávněn o takovém podání žalobce rozhodovat.

[9] Krajský soud dle stěžovatele posoudil nesprávně také otázku nastavení rodinné situace žalobce. Stěžovatel je přesvědčen, že správní orgány v souladu s dosavadní judikaturou (viz rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2023, č. j. 9 Azs 19/2023 - 39, a ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 - 35, usnesení ÚS ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, bod [28]) zohlednily všechny aspekty rodinného života žalobce. Bylo nutno vzít v úvahu, že rodinné poměry žalobce byly z jeho strany upraveny způsobem zcela ignorujícím jeho nejistou pobytovou situaci (pobytové oprávnění žalobce v podobě platné zaměstnanecké karty zaniklo dne 30. 10. 2021; proti žalobci bylo vedeno řízení o správním vyhoštění). Založením rodiny za takových podmínek žalobce vytvořil situaci, v níž mohl argumentovat nemožností vycestovat z České republiky z důvodu péče o dítě, kterou by však mohla dočasně zajišťovat matka; ta se však měla nestandardně rychle vrátit do zaměstnání. Navíc krajský soud nezohlednil, že by žalobce mohl po dobu svého pobytu ve Vietnamské socialistické republice za účelem osobního podání žádosti vykonávat výdělečnou činnost a finančně podporovat svou rodinu v České republice, zatímco péči o syna by zajišťovala jeho manželka.

[10] Nepřezkoumatelnost rozsudku spatřuje stěžovatel v nesrozumitelnosti jeho odůvodnění patrné v bodech [25], [32] a [35]. Konkrétně je nepřezkoumatelný závěr soudu týkající se údajného nezohlednění dopadů předchozího nezákonného postupu správních orgánů. Stěžovatel ve svém rozhodnutí vysvětlil, že žalobce měl uplatnit svá práva vyplývající z § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Není však zřejmé, na základě jaké úvahy soud uzavřel, že tento postup naopak nemá být zohledněn. Nesrozumitelný je dle stěžovatele rovněž závěr krajského soudu, že i při založení rodiny v nejisté pobytové situaci žalobce je logické a pochopitelné, že se manželka žalobce, která disponovala pobytovým oprávněním v podobě zaměstnanecké karty, bude vracet do práce a žalobce převezme větší podíl péče o dítě.

III. Vyjádření žalobce

[11] Žalobce se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Pokud jde o postup podle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, stěžovatel opomíjí, že pracovní poměr žalobce u společnosti KC Gastro skončil dne 31. 8. 2021. V šedesátidenní lhůtě žalobce ohlásil změnu zaměstnavatele; o tomto ohlášení nakonec rozhodoval Nejvyšší správní soud až dne 27. 9. 2023. Během této doby ovšem nový zaměstnavatel ztratil o žalobce zájem, a žalobce by k němu tedy nemohl po doručení zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu nastoupit, a platnost jeho zaměstnanecké karty by i tak zanikla. Pokud by požádal o prodloužení zaměstnanecké karty postupem dle § 43 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, nic by to na jeho postavení nezměnilo, řízení by totiž bylo zastaveno z důvodu zániku práva. Žalobce ani neměl žádného jiného náhradního zaměstnavatele, který by byl ochoten jej přijmout. Je přitom nesporné, že o zaměstnaneckou kartu přišel v důsledku nesprávného postupu Ministerstva vnitra. Možnost prominutí povinnosti osobního podání žádosti, které by toto pochybení mohlo zhojit, nemůže být zcela závislá na tom, zda žalobce mohl či nemohl účinně využít jiné prostředky k řešení své situace. Za správné považuje žalobce rovněž závěry soudu týkající se jeho rodinných poměrů, které rovněž odůvodňují upuštění od povinnosti osobního podání žádosti.

pokračování

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[13] Vzhledem k tomu, že se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zabýval se Nejvyšší správní soud otázkou, zda lze kasační stížnost považovat za přijatelnou dle § 104a odst. 1 s. ř. s. O přijatelnou kasační stížnost se dle ustálené rozhodovací praxe (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS) může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[14] Pro úplnost soud dodává, že se přijatelností kasační stížnosti zabývá i v situacích, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 8. 2016, č. j. 2 Azs 56/2016-85, či ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016-55). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS, uvedl, že kasační stížnost podanou žalovaným správním orgánem lze považovat za přijatelnou, „*pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu. Přijatelnost by byla konstatována bez ohledu na to, že by takovým pochybením krajský soud zásadně nemohl zasáhnout do hmotně-právního postavení stěžovatele.*“

[15] V posuzované věci se nejedná o žádnou z uvedených situací, a kasační stížnost je tedy **nepřijatelná**.

[16] Napadený rozsudek splňuje kritéria přezkoumatelnosti, a to i co se týče jeho srozumitelnosti. Podle ustálené judikatury lze za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS). Kasační soud považuje úvahy krajského soudu za srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné. Z napadeného rozsudku je tak bezpochyby zřejmé, proč situace stěžovatele ospravedlňovala upuštění od osobního podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[17] Podle setrvalé judikatury platí, že postup podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců „v sobě obsahuje nejen správní uvážení, ale kombinuje je s neurčitým právním pojmem „odůvodněný případ“. Tento pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Správnímu orgánu je poskytován prostor pro zhodnocení, zda konkrétní situace patří do rozsahu daného neurčitého právního pojmu, či nikoliv. Míra „uvážení“ správního orgánu se zde zaměřuje na skutkovou podstatu a její vyhodnocení. Naplnění obsahu neurčitého právního pojmu s sebou nese povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá“ (viz např. rozsudek ze dne 24. 2. 2025, čj. 8 Azs 177/2024-40).

[18] Upuštění od osobního podání má vést k odstranění tvrdosti a nerozumnosti požadavku osobního podání (rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 213/2018 - 22, bod 31 a judikatura tam citovaná). Je přitom na žadateli, aby uvedl konkrétní důvody, proč právě jeho případ má být oním „odůvodněným případem“ (rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2016, č. j. 10 Azs 219/2015 - 67). Při přezkumu pak není relevantní, zda je osobní podání v daném případě rozumné, nezbytné, smysluplné či efektivní. Rozhodné je, zda byl správně vyložen a aplikován pojem „odůvodněný případ“ (rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, č. j. 8 Azs 351/2018 - 50, bod 26).

[19] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž plyne, že za odůvodněné případy lze považovat až takové výjimečné a mimořádné situace, pro které by bylo trvání na osobním podání žádosti tvrdé a nerozumné a pro cizince by představovalo nepřiměřenou zátěž (srov. rozsudky ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 Azs 77/2015-36, ze dne 15. 4. 2025, čj. 6 Azs 223/2024-34, ze dne 24. 2. 2025, čj. 8 Azs 177/2024-40 nebo ze dne 9. 1. 2025, čj. 8 Azs 52/2024-47). Zátěž je přitom nutné posuzovat v kontextu individuálních okolností žadatele, přičemž tyto okolnosti musí být takového charakteru, že v porovnání s nimi se osobní přítomnost žadatele musí jevit jako nepřiměřená.

[20] V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 79/2024 - 35, ze kterého vycházel jak stěžovatel, tak v napadeném rozsudku krajský soud, je uvedeno, že „(p)ochybení správních orgánů (i odlišných od těch projednávajících žádosti o dlouhodobé pobyty) (...) nelze apriorně vyloučit jako zcela irrelevantní při posuzování „odůvodněného případu“. Naopak, upuštěním (od povinnosti podat žádost osobně na zastupitelském úřadu) lze kompenzovat již nezvratné pochybení jiných správních orgánů, v jehož důsledku musí žadatel podat novou žádost, jelikož tím dochází k naplnění zákonem přepokládaného účelu úpravy, tj. „zmírnit přílišnou tvrdost právní úpravy dopadající na konkrétní (jednotlivé) situace žadatelů“ (rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021 - 28, bod 38).“ Nejvyšší správní soud zde dále konstatoval, že pro uplatnění tohoto důvodu je také relevantní, zda se cizinec pokusil využít jiné jemu dostupné možnosti nápravy.

[21] Krajský soud posoudil případ žalobce v souladu s výše uvedenou judikaturou. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že právě v důsledku pochybení správního orgánu (Ministerstva vnitra) při vyřízení oznámení o změně zaměstnavatele ze dne 18. 11. 2021 musel žalobce podat novou žádost o pobytové oprávnění. Žalobce se přitom pokusil využít i jiné jemu dostupné možnosti nápravy nezákonného postupu správního orgánu, resp. byl dostatečně aktivní v řešení své pobytové situace. Krajský soud rovněž vysvětlil, z jakého důvodu nebyl v posuzované věci efektivním prostředkem nápravy postup

pokračování

dle § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, resp. v čem se lišila situace žalobce od případu řešeného v rozsudku č. j. 1 Azs 79/2024 - 35. Tyto úvahy ostatně stěžovatel nijak konkrétně nezpochybnuje. Závěry napadeného rozsudku se nepřičí ani stěžovatelem odkazovanému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 9. 2021, č. j. 15 A 229/2018 - 30.

[22] Pokud jde o stěžovatelovy námitky týkající se posouzení „nastavení“ rodinné situace žalobce, Nejvyšší správní soud nejprve zdůrazňuje, že krajský soud shledal naplnění pojmu „odůvodněný případ“ v kombinaci důvodů, pro které by bylo trvání na povinnosti osobního podání žádosti příliš tvrdé. Vedle pochybení správního orgánu, v jehož důsledku byl žalobce nucen podat novou žádost o pobytové oprávnění, to byla rovněž rodinná situace žalobce, resp. potřeba zajištění celodenní péče o jeho malého syna. Tyto důvody tedy bylo třeba posuzovat ve vzájemné souvislosti, nikoliv izolovaně. V tomto ohledu krajský soud při posouzení rodinného života respektoval setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, na kterou stěžovatel odkazoval a z níž vyplývá, že pouze dočasné odloučení rodiče od rodiny s nezletilými dětmi obvykle není *samo o sobě* odůvodněným případem, pro který by bylo namíste upustit od požadavku na osobní podání žádosti. Krajský soud přitom vysvětlil, v čem je situace žalobce oproti dříve řešeným případům specifická a z jakých důvodů je uspořádání jeho rodinného života pochopitelné.

[23] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud respektoval ustálenou soudní judikaturu a nedopustil žádného, natož zásadního, pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Soud proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

V. Závěr a náklady řízení

[24] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, bod 18).

[25] Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalobci soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti spočívajících v odměně jeho zástupce za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 4 620 Kč a náhradě hotových výdajů ve výši 450 Kč [§ 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Celkem se jedná o částku 5 070 Kč. Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se tato částka o 1 065 Kč odpovídající 21 % DPH na celkovou částku 6 135 Kč, kterou je stěžovatel povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalobce, Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

[26] Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. Nejvyšší správní soud však osobám zúčastněným na řízení žádnou takovou povinnost neuložil, proto nemají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. července 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu